

необхідно: чітко розмежувати доходи між усіма ланками бюджетної системи; раціонально використовувати природні, людські та фінансові ресурси регіону; забезпечити ефективний розвиток комунікацій та інфраструктури території регіону.

Список використаних джерел:

1. Далєвська Т.А. Фінансове забезпечення органів місцевого самоврядування як автономний інститут системи міжбюджетних відносин. URL: <https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/2005/1/F.pdf>
2. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України // Відомості Верховної Ради України. 1997 № 24.
3. Державне управління [Текст] / Б. Гурне; пер. з франц. В. Шовкуна. К.: Основи, 1994. 165 с.
4. Кукарцев О. Інституціональні механізми регіональної політики: централізація і децентралізація влади. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»*. №19. 2007. С. 102-108.
5. Дроздовська О. С. Теоретичні засади фінансової децентралізації. *Фінанси України*. 2008. № 8. С. 19-25.

Кизицька Наталія Володимирівна

*Начальник відділу приватизації та оцінки майна Регіонального відділення
Фонду державного майна України по Волинській області*

СУТНІСТЬ ТА ПРИНЦИПИ ПРИВАТИЗАЦІЇ ОБ'ЄКТІВ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАСНОСТІ

У науковій літературі відсутнє єдине, загальноприйняте визначення терміну «приватизація». Наприклад, у тлумачному словнику термін «приватизація» визначається як передача державної або муніципальної

власності (земельних наділів, промислових підприємств, банків, засобів транспорту та зв'язку, акцій, культурних цінностей тощо) за плату або безкоштовно у приватну власність [1]. В економічній літературі можна знайти визначення приватизації як трансформації будь-якої форми власності у приватну, процесу переходу в приватну власність об'єктів, заснованих на державній, змішаній або колективній власності. У наукових джерелах, зокрема, зазначається, що приватизація як форма роздержавлення власності відображає процес докорінної трансформації відносин власності з метою формування приватного сектору як передумови підвищення соціально-економічної ефективності господарювання й піднесення суспільного добробуту на основі становлення та відтворення ринкових відносин, підприємницького середовища, конкуренції [2, с. 538].

В Україні вступив в силу закон №2269-19 «Про приватизацію державного і комунального майна». Законодавчий акт був прийнятий Верховною Радою 18 січня 2018 року, а 6 березня його текст опублікував офіційний орган парламенту - газета «Голос України». Головна мета нового закону – нарешті розпочати масову приватизацію. Для її досягнення відмінено низку законів, які регулювали процес приватизації, і замінено їх одним – так званим кодексом приватизації, який встановлює прості, зрозумілі, доступні інвесторам, у тому числі західним, умови. З цієї дати приватизація в країні відбувається за новими правилами. Заради припинення корупції на державних підприємствах передбачено швидкими темпами здійснити розпродаж державної власності.

Приватизація державного майна (далі - приватизація) - платне відчуження майна, що перебуває у державній власності, на користь фізичних та юридичних осіб, які відповідно до цього Закону можуть бути покупцями.

Основною метою приватизації відповідно до Закону є прискорення економічного зростання, залучення іноземних і внутрішніх інвестицій, зменшення частки державної або комунальної власності у структурі економіки України шляхом продажу об'єктів приватизації ефективному приватному власнику.

Приватизація здійснюється на основі таких принципів:

- законності;
- відкритості та прозорості;
- рівності та змагальності;
- державного регулювання та контролю;
- продажу об'єктів приватизації з урахуванням особливостей таких об'єктів;
- захисту економічної конкуренції;
- створення сприятливих умов для залучення інвестицій;
- повного, своєчасного та достовірного інформування про об'єкти приватизації та порядок їх приватизації;
- забезпечення конкурентних умов приватизації.

Закон передбачає спрощення градації об'єктів приватизації, є тільки велика - з вартістю активів понад 250 млн. грн і мала. Перелік об'єктів великої приватизації затверджує Кабінет Міністрів України за поданням Фонду державного майна України, малої ж приватизації - Фонд державного майна України. Об'єкти малої приватизації підлягають продажу виключно на електронних аукціонах. За відсутності попиту передбачено зниження їх вартості, це показує реальну ціну об'єктів, що формується за допомогою ринкових важелів.

Найбільшим досягненням нових правил є заборона на участь російського капіталу в українській приватизації.

Приватизація не є вирішенням усіх проблем, вона є дієвим механізмом при ефективному управлінні об'єктами державної власності.

Список використаних джерел:

1. Гончаров С. М., Кушнір Н. Б. Тлумачний словник економіста. Рівне : НУВГП, 2008. 264 с.
2. Базилевич В. Д. Економічна теорія: Політекономія : підручник К. : Знання-Прес, 2008. 719 с.

3. Закон України «Про приватизацію державного і комунального майна». Відомості Верховної Ради (ВВР), 2018, № 12, ст. 68.

Кизицький Андрій Віталійович
*Завідувач сектору управління державним майном
та корпоративними правами РВ ФДМУ по Волинській області*

СУТЬ УПРАВЛІННЯ ОБ'ЄКТАМИ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАСНОСТІ

Поняття «державна власність» та «державне майно» широко використовується як в законодавчих актах та і в наукових. Потреба комплексного аналізу власності як економічного інституту пов'язана з необхідністю розробки нових інструментів економічної політики, які б відповідали тим соціально-економічним умовам, що склались на сьогоднішній день в Україні – враховуючи досвід перетворень, інтереси всіх суб'єктів, специфіки об'єктів та середовища їх функціонування [1].

У літературі однозначного визначення державної власності не існує. Деякі автори під державною власністю розуміють: «частина народного надбання, яке залучене в економічний обіг» [2, с.17]. У статті 141 Господарського кодексу йдеться про державне майно [3]. Враховуючи зазначене можна стверджувати, що державна власність і державне майно є синонімами. В науковій літературі досліджено низку чинників, які впливають на державне управління наявними ресурсами, зокрема державною власністю [3, р. 292].

Верховна Рада України 21 вересня 2006 р. прийняла Закон України «Про управління об'єктами державної власності» за № 185-V, що відповідно до Конституції визначає правові основи управління об'єктами державної власності, визначає об'єкти управління державної власності, коло суб'єктів та їх повноваження щодо управління цими об'єктами [4].